

Sygn. akt VIII C 2335/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 marca 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, VIII Wydział Cywilny

w następującym składzie :

Przewodniczący : Sędzia SR Tomasz Kalsztein

Protokolant : sekr. sąd. Kamila Zientalak

po rozpoznaniu w dniu 22 marca 2018 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego we W.

przeciwko K. J.

o zapłatę

1. oddała powództwo;

2. zasądza od powoda (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego we W. na rzecz pozwanego K. J. kwotę 1.817 zł (jeden tysiąc osiemset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu w całości.

Sygn. akt VIII C 2335/17

UZASADNIENIE

W dniu 15 maja 2017 roku powód - (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczył przeciwko pozwanemu K. J. powództwo o zapłatę kwoty 9563,21 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, że przedmiotowa wierzytelność powstała w wyniku zawarcia przez pozwanego z (...) Bank (...) S.A. w dniu 29 maja 2008 roku umowy bankowej nr (...), na podstawie której pozwany otrzymał określoną w umowie kwotę pieniężną, którą zobowiązał się zwrócić na warunkach określonych w umowie. Pozwany nie wywiązał się z przyjętego zobowiązania, wobec czego niespłacona kwota należności głównej stała się wymagalna wraz z odsetkami za opóźnienie w spełnieniu świadczenia. Pozwany nie spłacił długu, pomimo wezwania do zapłaty, zatem w dniu 4 lutego 2016 roku S. C. Bank dokonał przelewu na rzecz powoda przysługującej mu wobec pozwanego wierzytelności.

(pozew k. 3-4)

W dniu 24 maja 2017 roku Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym w S. wydał przeciwko pozwanemu nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (I Nc 986/17), którym zasądził dochodzoną pozvem kwotę wraz z kosztami procesu. (nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym k. 27)

W dniu 25 lipca 2017 roku pozwany złożył wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu. Nadto złożył sprzeciw, w którym zaskarżył nakaz zapłaty w całości, podnosząc zarzut przedawnienia roszczenia i jego nieudowodnienia wskutek braku przedłożenia stosownej umowy pożyczki nr (...). Strona pozwana podniosła także zarzut niewłaściwości miejscowej. (wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu wraz z załącznikami k. 34-42, sprzeciw k. 43-44)

Postanowieniem z dnia 3 sierpnia 2017 roku Sąd Rejonowy w Sieradzu przywrócił pozwanemu K. J. termin do złożenia sprzeciwu od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym, z kolei postanowieniem z dnia 14 listopada 2017 roku tamtejszy Sąd stwierdził swoją niewłaściwość i sprawę przekazał według właściwości do rozpoznania tutejszemu Sądowi. (postanowienie k. 55, postanowienie k. 62)

W piśmie procesowym z dnia 30 sierpnia 2018 roku pełnomocnik powoda cofnął powództwo bez zrzeczenia się roszczenia i wniósł o zwrot połowy opłaty sądowej od pozwu. (pismo procesowe k. 58)

W piśmie procesowym z dnia 20 marca 2018 roku pełnomocnik pozwanego podtrzymał stanowisko pozwanego wyrażone w sprzeciwie od nakazu zapłaty, nadto złożył wniosek o zasądzenie na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego. (pismo procesowe k. 70)

Na rozprawie w dniu 22 marca 2018 roku pełnomocnik powoda nie stawił się, zawiadomienie doręczono w prawidłowy sposób. Stawił się pełnomocnik pozwanego, który wniósł o oddalenie powództwa w całości, podnosząc zarzut braku udowodnienia roszczenia przez powoda, jak i zarzut przedawnienia.

(protokół rozprawy k. 77)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 15 maja 2015 roku (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą we W. zawarł z (...) Niestandardowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym we W. umowę o przelew wierzytelności. W wyciągu z elektronicznego załącznika do umowy cesji, o której mowa, wskazano, że ta obejmuje również wierzytelność wobec dłużnika K. J., która miała wynosić 4.951,70 zł z tytułu należności kapitałowej, 3.892,90 zł z tytułu odsetek oraz 295,08 zł z tytułu kosztów.

(umowa przelewu wierzytelności k. 10-14, wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji k. 15)

W dniu 9 maja 2017 roku powód sporządził wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej, w którym wskazano, że na podstawie swych ksiąg rachunkowych, Fundusz oświadcza, że w dniu 15 maja 2015 roku powód nabył od (...) Bank S.A. wierzytelność wobec dłużnika K. J. wynikającą z umowy pożyczki o nr (...). Powód wskazał, że wysokość zobowiązania dłużnika, według stanu na dzień wystawienia niniejszego wyciągu, wynosiła łącznie 9.563,21 zł.

(wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej k. 9)

Opisany stan faktyczny sąd ustalił na podstawie znajdujących się w sprawie dokumentów, których prawidłowość i rzetelność sporządzenia nie budziła wątpliwości, nie była również kwestionowana przez strony postępowania.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo nie jest zasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

Powód twierdził, że jego roszczenie znajduje swoje źródło w umowie bankowej nr (...) zawartej w dniu 29 maja 2008 roku między pierwotnym wierzycielem (...) Bank (...) S.A. a pozwanym K. J..

Pozwany już w złożonym sprzeciwie od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym podniósł zarzut nieudowodnienia roszczenia oraz zarzut jego przedawnienia.

Podniesione przez pozwanego zarzuty należy uznać w pełni za zasadne.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W. w ogóle nie wykazał, że przysługuje mu wierzytelność w stosunku do pozwanego K. J., wynikająca z zawartej przez niego z (...) Bank (...) S.A. umowy bankowej w wysokości dochodzonej przedmiotowym powództwem. Powód nie wykazał swej legitymacji czynnej do występowania w przedmiotowym procesie, gdyż nie udowodnił, że wierzytelność nabyta od cedenta – określona jako przysługująca „wobec dłużnika” K. J. i jako wynikająca z opisanej umowy – rzeczywiście istnieje.

Podkreślić należy, że powód twierdził, że jego roszczenie znajduje swoje źródło w umowie bankowej zawartej przez pozwanego z (...) Bank (...) S.A. Strona powodowa nie załączyła jednak do akt sprawy ani kopii wskazanej umowy łączącej pozwanego z pierwotnym wierzycielem, ani też innych dokumentów, z których wynikałoby, że pozwany w istocie był stroną przedmiotowej umowy jak i z których wynikałaby kwota dochodzona pozwem. Zasadną jest zatem konkluzja, że roszczenie dochodzone przedmiotowym powództwem w ogóle nie zostało udowodnione. Uzasadniając żądanie pozwu strona powodowa przedstawiła umowę o przelew wierzytelności z dnia 15 maja 2015 roku wraz z wyciągiem z załącznika do tejże umowy. Tego rodzaju dokumenty nie mogą stanowić i nie stanowią dowodu na istnienie zobowiązania pozwanego. Są to tzw. dokumenty prywatne, których formalna moc dowodowa, jak stanowi art. 245 k.p.c., ogranicza się do domniemania, że zbywca (pierwotny wierzyciel) i nabywca złożyli oświadczenie nim objęte. Tylko

w takim zakresie dokumenty te nie budzą wątpliwości Sądu. Natomiast materialna moc dowodowa tych dokumentów bez poparcia ich odpowiednimi dokumentami źródłowymi, wobec stanowiska strony przeciwnej, jest nikła. Jednocześnie przypomnienia wymaga, że treść oświadczenia zawartego w dokumencie prywatnym nie jest objęta domniemaniem zgodności z prawdą zawartych w nim twierdzeń. Zatem dokument prywatny nie jest dowodem rzeczywistego stanu rzeczy (por. wyrok SN z dnia 25 września 1985 r., IV PR 200/85, OSNC 1986, nr 5, poz. 84).

Również załączony do pozwu wyciąg z ksiąg funduszu sekurytyzacyjnego nie ma mocy prawnej dokumentu urzędowego, zatem nie stanowi dowodu tego, co zostało w nim zaświadczone i nie korzysta ze szczególnych uprawnień procesowych, co do jego mocy dowodowej w procesie przeciwko konsumentowi, jak w przedmiotowej sprawie. Powyższe przesądził Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 11 lipca 2011 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt P 1/10 (Dz.U. 2011, Nr 152, poz. 900). Tym samym jest to również dokument prywatny, który sam w sobie nie dowodzi istnienia wierzytelności względem pozwanej.

Zauważyć również należy, że strona powodowa nie wykazała również, aby cedent (...) Bank S.A. był następcą prawnym (...) Bank S.A., nie przedłożyła w szczególności żadnych dokumentów świadczących o takim następstwie prawnym. W konsekwencji nawet gdyby przyjąć, co jednak w sprawie nie miało miejsca, że pozwany zawarł w dniu 29 maja 2008 roku z (...) Bank (...) S.A. umowę bankową nr (...), to i tak powód nie wykazał, że nabył ją skutecznie od (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą we W. wobec niewykazania, że ten nabył ją od pierwotnego wierzyciela pozwanego (...) Bank (...) S.A..

Nie budzi wątpliwości, że w niniejszej sprawie to powód powinien przedstawić dowód istnienia wierzytelności w dochodzonej wysokości – dowód, że pozwanego obciąża określone zadłużenie z tytułu zawartej z pierwotnym wierzycielem umowy bankowej, jak i dowód skutecznego nabycia takiej wierzytelności. Powód nie udowodnił powyższego twierdzenia a to, zgodnie z treścią przepisu art. 6 k.c., na nim ciążył obowiązek udowodnienia powyższego stanu rzeczy, jako że z faktu tego wywodził skutki prawne. Reguła ta znajduje również swój procesowy odpowiednik w treści art. 232 k.p.c., w świetle którego to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obecnie Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód. Sąd orzekający

w przedmiotowej sprawie w pełni podziela zaś stanowisko Sądu Najwyższego, wyrażone w wyroku z dnia 17 grudnia 1996 roku (I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/76), że rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy,

w szczególności jeżeli strona jest reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.). Wskazać przy tym należy, że obowiązujące przepisy (art. 207 § 6 k.p.c.) nakazują stronom postępowania przytaczanie okoliczności faktycznych

i dowodów, co do zasady wraz z pierwszym pismem, w którym zajmuje stanowisko

w sprawie (pozwie, odpowiedzi na pozew, sprzeciwie). Już zatem w treści pozwu, a najpóźniej po sprzeciwie, powód winien niezwłocznie przedstawić wszelkie wnioski dowodowe i dowody na uzasadnienie swoich twierdzeń faktycznych (B. K., Rozważania o "braku zwłoki" jako podstawie uwzględnienia spóźnionego materiału procesowego na gruncie art. 207 § 6 oraz 217 § 2 k.p.c. Artykuł. S. P.. (...) -148). Wskazać bowiem należy, że § 2 art. 217 k.p.c. jasno wskazuje, że fakty i dowody winny być przytaczane „we właściwym czasie” pod rygorem ich pominięcia jako spóźnionych (por. Komentarz do art. 217 Kodeksu postępowania karnego: P. Telenga i inni, Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. WKP, 2012; T. Żyźnowski i inni, Kodeks postępowania karnego. Komentarz. Tom I. Artykuły 1-366. Lex, 2013; B. Karolczyk, Rozważania o "braku zwłoki" jako podstawie uwzględnienia spóźnionego materiału procesowego na gruncie art. 207 § 6 oraz 217 § 2 k.p.c. Artykuł. St.Prawn. 2012/1/123-148).

W przedmiotowej sprawie to właśnie powód winien udowodnić, że pozwanego obciąża nieuregulowane zadłużenie wynikające z zawartej z (...) Bank (...) S.A. umowy bankowej (to nie na pozwanym spoczywał ciężar udowodnienia tego, że takiego zadłużenia nie ma) i że wierzytelność tę skutecznie nabył. Powód nie udowodnił zarówno istnienia wierzytelności, będącej przedmiotem przelewu

jak i faktu jej nabycia, zatem brak jest podstaw do przyjęcia, że pozwana jest dłużnikiem powoda. Podkreślić przy tym należy, że powód nie załączając do pozwu żadnego dowodu potwierdzającego zasadność roszczenia, tak co do zasady jak i wysokości, czy wreszcie nie stawiając się na terminie rozprawy, pozbawił się możliwości wykazania prawdziwości swoich twierdzeń.

Z opisanych powyżej przyczyn uznać należy, że powód nie udowodnił, że pozwana ma obowiązek zapłaty na jego rzecz, jako cesjonariusza, kwoty dochodzonej pozwem.

Ponadto podniesiony przez pozwanego w sprzeciwie od nakazu zapłaty zarzut przedawnienia także uznać należało jako zasadny. Roszczenie dochodzone niniejszym powództwem bez wątpienia jest roszczeniem majątkowym, a zgodnie z zasadą ogólną z upływem trzech lat przedawniają się roszczenia – jak w przedmiotowej sprawie - związane z prowadzoną działalnością gospodarczą, jako że pierwotny wierzyciel takową działalność niewątpliwie prowadził. W przedmiotowej sprawie brak jest bliższych danych wskazujących, kiedy wierzytelność dochodzona przedmiotowym powództwem stała się wymagalna (skoro brak umowy bankowej). Przyjąć zatem należało, że wierzytelność stała się wymagalna z dniem następującym po dniu zawarcia ewentualnej umowy kredytu nr (...), to jest w dniu 30 maja 2008 roku. W tym zakresie to również powód winien załączyć odpowiednie dokumenty,

w świetle których Sąd mógłby ustalić precyzyjnie termin wymagalności roszczenia

i ocenić podniesiony zarzut przedawnienia, jeżeli chciałby wywodzić korzystne dla siebie skutki prawne z twierdzenia, że roszczenie nie uległo przedawnieniu. Powód nie uczynił jednak zadość powyższemu, w związku z tym, biorąc pod uwagę dokumenty znajdujące się w aktach sprawy, należało uznać, że roszczenie uległo przedawnieniu z dniem 30 maja 2011 roku. Sąd zobligowany był bowiem do oceny podniesionego zarzutu w świetle dowodów z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy.

W tym miejscu należy wskazać, że wobec treści pisma procesowego pełnomocnika powoda z dnia 30 sierpnia 2017 roku, w którym zawarto oświadczenie o cofnięciu powództwa bez zrzeczenia się roszczenia, Sąd uznał na podstawie art. 332 § 2 k.p.c. i art. 203 § 4 k.p.c., że cofnięcie powództwa bez zrzeczenia się roszczenia przez powoda jest

niedopuszczalne, przede wszystkim z uwagi na zasady współżycia społecznego, bowiem powód dochodził w istocie wierzytelności przedawnionej, a pozwany podniósł taki zarzut, o czym była mowa wyżej.

Mając powyższe na uwadze, powództwo podlegało oddaleniu.

O obowiązku zwrotu kosztów procesu Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności stron za wynik sprawy, na podstawie art. 98 k.p.c. Koszty poniesione przez pozwanego wyniosły łącznie kwotę 1.817 zł i obejmowały koszty zastępstwa procesowego wykonywanego przez radcę prawnego ustalone w oparciu o § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku

w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1804 ze zm.) oraz kwotę 17 zł – tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.